Da drøm ble virkelighet
Den som søker, finner
Sjøørret-våren: Et eventyr fra nordre Jeløy
Triumf til slutt
Lang natts ferd mot dag: En historie om det å lykkes etter år med forsøk
Av Edmund Schilvold
April 2013

I mars 2013 opplevde jeg et sjøørretfiske ulikt noe jeg har vært borti tidligere. Jeg er fullt klar over at slike fangster som jeg her vil fortelle om for noen er en nærmest dagligdags begivenhet, men for meg utgjorde de et av de store høydepunktene i min 20 år lange sportsfiskerkarriere.

Dette er med andre ord fortellingen om hvordan en ganske vanlig sportsfisker til slutt lykkes i et foretakende som for en del fiskere er noe temmelig ordinært, men som for han utgjør en triumf og milepæl.

Ett tror jeg vi trygt kan slå fast: Selv erfarne sportsfiskere regner sjøørreten som en av de mer utfordrende fiskene å få på kroken. I hvert fall dersom man sammenlikner sjøørreten med fiskeslag som torsk, sei og makrell.

Jeg tror også de fleste vil si seg enige i at sjøørreten er et av de mest ettertraktede av fiskeslagene man kan få i sjøen. Delvis på grunn av det overnevnte – sjøørretens rykte som sjelden og vanskelig gjør at det å ha fanget en gir grunnlag for en viss beundring – og delvis fordi sjøørreten er kjent som en av de aller fineste sportsfiskene.

Med det siste mener jeg at sjøørreten ifølge de fleste kjennere rett og slett gir mer sport når den først er kroket enn de fleste andre fisker, altså at den

svømmer raskere og ter seg på en mer livlig måte i vannet, og at den derfor er morsommere og mer spennende og kjøre, og vanskeligere å få inn på tørt land.

Det er på bakgrunn av dette at det er skrevet hele bøker kun om sjøørretfiske, og tykke kapitaler i mang en annen bok. Jeg leste noen av disse kapitlene og bøkene da jeg tidlig i tenårene slukte alt jeg kunne finne av litteratur om sportsfiske. Man kan si at det var da jeg tok min teoretiske utdanning i fiske som en sport, en kunst og en livsstil.

De forfatterne jeg husker best er den nå salige Jens Ploug Hansen, og Even Rise, tannlegen fra min hjemby som senere utvandret til New Zealand. Men jeg står også i gjeld til mange andre som jeg dessverre ikke husker ved navn. Det disse skrivende fiskerne gjorde for meg var at de fylte mitt gryende sportsfiskersinn med drømmen om selv en gang å få slike storartede opplevelser som dem jeg leste om, og med en forståelse av hvor utrolig rikt på metoder, variasjoner og muligheter for avansement sportsfiske som hobby kunne være.

Jeg lærte dessuten at noen fiskeslag hadde langt høyere status enn andre, og at sjøørreten, ”havets sølv” som mange kalte den, var ansett for å være den gjeveste fangsten av alle artene i saltvann, slik ørreten var ansett for å være den edleste av alle i ferskvann.

Men tilbake til det første poenget: Sjøørreten som særlig vanskelig både å finne og å friste til hugg. Helt siden jeg for alvor begynte å fiske i sjøen, i 1994 eller der omkring, drømte jeg om å lande en ”pen” sjøørret, noe jeg vil definere som en ørret på rundt kiloen eller større, men det skulle vise seg å være et svært vanskelig mål å nå.

Så sent som i 2012, 18 år og et firesifret antall fisketurer senere, kunne jeg fortsatt telle antallet sjøørreter jeg hadde fått på to hender, og ingen av dem hadde veid mer enn 500 gram. Jeg hadde dessuten aldri fått mer enn to i løpet av et helt år, og i noen år hadde jeg ikke fått én.

Hva var årsaken til denne begredelige historikken? Var jeg ikke god nok som sportsfisker? Eller var det virkelig så langt mellom de større ørretene der jeg fisket at det å treffe en av dem når man var ute krevde et helt ekstremt nivå av flaks?

Det første virket ikke særlig sannsynlig. Jeg hadde lenge vært en av de mest ihuga sportsfiskerne i distriktet – som for øvrig besto av Moss og Jeløy og, i noe mindre grad, det meste av Ytre Oslofjord. Jeg hadde i lange perioder vært ute flere ganger i uka, og jeg hadde fristet lykken til alle døgnets tider, og til alle årstider.

Jeg hadde dessuten hatt stor suksess med en rekke andre fiskeslag – både i ferskvann og i saltvann. Jeg hadde fylt bærepose etter bærepose med lubben torsk på kalde høstdager i oktober, og jeg hadde sett sjøen koke av sei på tidlige morgener i mai, og fått fisk på hvert eneste kast. Jeg hadde vært med på de mest utrolige ”makrellmorgener” i juni, og sett svabergene dekket av sprellende ”striper”. Jeg hadde meitet etter flatfisk til brygga der jeg sto var en mosaikk av skrubbe og sandflyndre, og jeg hadde fått piggvar på flere kilo på sluk, og fin rødspette på agn fra båt. Jeg hadde også landet stor lyr, hvitting og til og med sild.

I Vansjø hadde jeg fisket meg trøtt på svær abbor, overlistet fin gjedde og brasme, og ved én anledning halt inn en diger gjørs, og på sommerturer i nasjonalparker i fjellheimen hadde jeg flere ganger fått all den røde fjellørret jeg kunne ønske meg.

Men sjøørreten hadde forblitt noe nesten metafysisk. Jeg hørte ofte venner og bekjente fortelle historier om at noen hadde fått den, men av en eller annen grunn ble den gjerne tatt på dager når jeg ikke var ute, eller på steder som jeg ikke hadde dratt til.

Man kunne ha blitt overtroisk av mindre. Hadde sjøørreten en slags sjette sans som fortalte den hvor undertegnede befant seg, slik at den alltid kunne unngå meg? Var slukene eller fluene mine blitt forurenset av noe som gjorde at den mer erfarne ørreten alltid holdt seg unna dem? Eller var jeg bare veldig uheldig når det gjaldt dette ene fiskeslaget?

Jeg hadde sett andre få stor ørret mens jeg sto bare noen meter fra dem, men det omvendte skjedde aldri. Det var imidlertid heller sjelden at noen av fiskekompisene mine fikk ørret når vi var på tur sammen. Så jeg slo meg gradvis til ro med at mange av historiene måtte være skrøner, at det måtte være veldig langt mellom de ørretene som faktisk fantes, og at det å få en av dem antakelig krevde en så stor og så målrettet innsats at det ikke ville være verdt bryet.

Det skal sies at jeg bare av og til fisket virkelig målrettet etter sjøørret, og at jeg til tross for iherdig trening aldri hadde kommet skikkelig i gang med fluefiske, som jeg fortsatt tror er den formen for fiske som gir størst sjanse for hyppig kontakt med denne arten. Men flere av mine fiskekamerater hadde i hvert fall en gang i blant fått stor sjøørret uten å gjøre noen spesiell innsats for å få akkurat det. Så hvorfor fikk ikke jeg også slike ørreter av og til?

John Kaspersen hadde for eksempel lempet på land en ørret på over tre kilo en morgen i ”makrelltiden”, på et tidspunkt da han, som alle de andre som var til stede, bare tenkte på å fange mest mulig makrell før stimen som var

ankommet, dro videre. Jeg var stort sett mer aktiv enn både han og de andre, men hadde aldri fått noe slikt på kroken.

Denne ulykkelige situasjonen forandret seg totalt i løpet av mars 2013, og uten at jeg kan finne noen klar årsak til dette plutselige omslaget.

Det begynte med en lite planlagt og temmelig halvhjertet fisketur til nordre Jeløy 3. mars. Hovedårsaken til at jeg hadde bestemt meg for å dra ut var det fine været. Fisket, hvis det i det hele tatt ble noe av, var tenkt å fungere som litt bedagelig tidsfordriv mellom de lange øktene med solbading og kaffedrikking jeg hadde tenkt å hengi meg til.

Vel framme på fiskeplassen, som var punktet der en lang, sør- og sørvestvendt rullesteinstrand danner en slags odde, og som innenfor en vanlig kastelengde byr på store, relativt langgrunne sjøområder som går ned til dybder på rundt ti meter, var min første prioritet å slikke sol, ikke å fiske. Det var forholdsvis kaldt, bare så vidt over null grader, og en guffen bris strøk over sjøen fra nordvest, men inne på land, bak noen store kampesteiner, var det likevel lunt nok til at man kunne ha det ganske komfortabelt.

Etter en lang og for det meste grå vinter kunne jeg ikke få nok av den klare, svakt varmende sola og den blå himmelen, og det gikk vel en times tid før jeg i det hele tatt fikk montert fisketustyret. Klokka var da rundt tre på ettermiddagen. Fortsatt hadde jeg ingen forhåpninger om at noe spesielt skulle skje. Jeg plasserte meg på en stein som er såpass høy at den stort sett holder seg tørr og fri for tang og grønske, og begynte å kaste.

Sluken jeg hadde på kunne ikke ha vært mindre sofistikert – det var en gammel 35-grams sild fra Elbe, i metallisk sølv og en blåfarge som delvis var falt av, trolig kjøpt på tilbud for tre–fire år siden. Men den fungerte

utmerket som kastevekt, og som så ofte før fant jeg en egen tilfredsstillelse i det å gjøre lange og mest mulig perfekte kast med velfungerende utstyr, og i det å hvile blikket på det glitrende, blå vannet og de fjerne horisontene. Jeg trengte egentlig ikke noen fisk i det hele tatt for å ha en vellykket tur. Sola stekte i kinnene, og lufta var frisk og virket full av oksygen. Jeg hadde det helt utmerket.

Noe fisk ble det etter hvert likevel. Diverse små torsker, alle under en halv kilo, lot seg lokke til å bite på. Samtlige ble raskt tauet inn fra dypet der de hadde befunnet seg, og deretter forsiktig hjulpet av kroken og sluppet tilbake i deres rette element.

Det var ikke snakk om å beholde slik småfisk – jeg hadde alt for mange år siden gjort det til et prinsipp at jeg skulle sette ut igjen all torsk som ikke var klart større enn kiloen. Så sant den ikke var skadet av kroken. Det var mitt lille bidrag til bevaring av rekrutteringen. Dessuten synes jeg at sportsfiskere burde holde seg for gode til å drive rovfiske på det som nærmest var yngel, uansett hvordan rekrutteringssituasjonen var. Hver enkelt liten torsk var et verdifullt lite vesen som allerede hadde overlevd enorme farer, og som i løpet av noen år ville kunne vokse seg svært mye større. Når den tid kom ville den kunne gi sportsfiskeren en respektabel utfordring, og eventuelt et fint måltid mat. Å ta dem mens de var små var etter min mening en sløsing med liv og ressurser som ikke kunne forsvares.

En hissig nøkking

Tiden gikk fort i den strålende sola, og jeg var i ferd med å avslutte fisket for dagen da noe plutselig slo på mens sluken var et godt stykke ute, og ganske nær bunnen. Først tok jeg det for gitt at jeg hadde fått på nok en torsk, bare en litt større enn de andre. Men etter hvert som jeg begynte å ta fisken inn, kjente jeg en hissig nøkking som ikke virket helt forenelig med

antakelsen om at det var torsk, og da jeg hadde fått fisken så langt inn mot land at jeg kunne se hvor det skar ned i vannet, og at hva-det-nå-var bevegde seg mer sidelengs enn nedover, tenkte jeg at det kanskje kunne være en sei. En tidlig vårsei. Men idet jeg skulle til å kane fisken inn på land, så jeg hva det var: Det var sjøørret. Sjøørret! Jeg kunne nesten ikke tro det. Jeg så en lang og smal rygg, et glimt av en sølvblank side, og et øyeblikk etter lå ørreten og vridde seg mellom noen steiner og tangklaser nede i fjæra.

Da fisken var avlivet og lagt på trygg avstand fra potensielle dønninger, måtte jeg gå og sette meg. Klokka var litt på fem. Jeg var i en blanding av sjokktilstand og eufori. På årets første ordentlige fisketur hadde jeg fått en stor og vakker ørret, og det uten å gjøre noen særlig innsats for det.

Som senere måling og veiing viste, var vekten én kilo og lengden 48 cm. Hva kunne årsaken være til at jeg plutselig hadde lykkes med noe jeg aldri hadde lykkes med før?

Jeg prøvde å tenke. Det var fjære, men vannet hadde vært svakt stigende helt siden jeg kom. Det var kanskje en fordel, men slik hadde det vært på mange andre turer også. Det blåste svakt fra nordvest, men nordavind ble vanligvis ikke regnet som noe positivt for fiskeren. Kunne det være kombinasjonen av kraftig sol og relativt grunt vann? Det var et velkjent fenomen at sjøørreten på våren ofte trakk inn på gruntområder der vannet ble oppvarmet av sola. Kanskje, men man kunne knapt snakke om vår ennå – det var ikke stort mer enn null grader i skyggen selv midt på dagen, og om nettene nærmet kvikksølvet seg ti kuldegrader. Vannet var fortsatt iskaldt, og mellom steinene inne på land lå det ennå store partier med snø. Det var umulig å si noe sikkert på grunnlag av én dag og én enkelt fisk. Kanskje hadde jeg bare vært uvanlig heldig.

Det skjer igjen

Så enkelt var det imidlertid ikke, skulle det vise seg. 7. mars dro jeg igjen til fiskeplassen på nordre Jeløy. Været var om mulig enda bedre enn gangen før – vinden kom fortsatt fra nord, men var nå enda svakere, og inne ved land var det blikk stille. Vannet var fortsatt lavt – så lavt at det akkurat som på forrige tur slo meg som uvanlig lavt – men det var, igjen akkurat som sist, stigende. Fiskingen kom nå i gang litt raskere, og ble gjennomført med litt mer konsentrasjon. Kaffedrikkingen ble flere ganger utsatt. Samtidig sa jeg til meg selv at det selvfølgelig var helt usannsynlig at jeg ville få en ørret denne gangen også – for ikke å snakke om en ørret av noen størrelse. All erfaring tilsa at jeg nå hadde brukt opp ørretkvoten min for opptil flere år framover.

Den første timen passerte stille og rolig. Jeg fisket både høyt og langt ned i vannet, rett ut fra odden og langs land, med og uten ulike varianter av pilking og sveivestopp. Noen babyer av noen torsker hang seg på og måtte hjelpes av kroken, akkurat som sist. Men det var alt.

Sola hadde så vidt begynt å gulne, og ingenting tydet på at noe spesielt skulle skje, da jeg plutselig kjente at noe større hadde hengt seg på. Sluken var et godt stykke fra land. Hva kunne det være nå? Snart kjente jeg en energisk risting som fortalte meg at det i hvert ikke var en torsk. Så observerte jeg snøret skjære sidelengs gjennom vannet, først den ene veien og så den andre veien. Sekunder etter fikk jeg øye på fisken. Det var jammen meg ørret denne gangen også! Opp på tørt land med den! Jeg sprang ned fra steinen jeg sto på, grep den rundt nakken og bar den bort til sitteplassen.

Det var en fin fisk – litt mindre enn den forrige, men ikke noen dårlig fangst til å være i Oslofjorden. Vekten stoppet på 800 gram, og målebåndet sa 43

cm. Jeg var mer enn fornøyd med dagens resultat, og tilbrakte resten av solnedgangen med en bedagelig blanding av kasting og matpakke-eting, mens jeg spurte meg selv hva som foregikk: Hadde lykken plutselig snudd seg 180 grader? Gjorde jeg noe nå som jeg ikke hadde gjort tidligere? Eller hadde det samlet seg så mange ørreter i sjøen ved nordre Jeløy at selv ikke jeg kunne unngå å kroke noen av dem?

For tredje gang

Etter dette gikk det en uke før jeg fikk anledning til å dra på tur igjen. Men 13. mars sto jeg igjen og rigget til fiskeutstyret på nordre Jeløy. Denne gangen var jeg imidlertid senere ute – klokka var et sted rundt fire – så jeg hadde valgt å stikke ned til en liten bukt like nedenfor bilveien istedenfor å legge ut på den mer omfattende turen til rullesteinsstranda jeg hadde besøkt de to foregående gangene.

Denne bukta består av en rundt femti meter lang strand av grus og småstein, rammet inn på begge sider av noen bratte, forrevne knauser. Disse er av vulkansk opprinnelse, og av den samme typen som den som er så vanlig på de søndre delene av øya. Ut for nordenden av bukta er det alvorlig dypt ganske nær land – det er et av de stedene hvor man fort blir lei av å prøve å måle dybden, og etter hvert bare lar sluken synke til snøret blir slakt. Utenfor den andre enden, derimot, er det særdeles langgrunt – så langgrunt at man knapt rekker å begynne å sveive inn før sluken hviler på bunnen.

Slik sett er bukta i utgangspunket et sted som er vel over gjennomsnittlig interessant for sportsfiskeren. I tillegg er den i pent vær et deilig sted å være på ettermiddagen og kvelden fordi det da er sol der helt til almanakkens solnedgang absolutt hele året.

Jeg var imidlertid ikke særlig optimistisk med tanke på mulighetene for fisk, for med unntak av litt sei og makrell tidlig på sommeren hadde jeg aldri fått noe fisk av betydning der. Som på de andre turene hadde jeg først og fremst dratt ut for å slikke sol etter den lange vinteren, en vinter som ennå ikke hadde sluppet taket helt. Det var ikke mer enn to–tre grader i skyggen, og når kvelden kom ville trolig temperaturen igjen falle til flere grader under null.

Jeg begynte fisket ved det dypeste området, siden det var der det var mest le for vinden, som også denne dagen blåste som en svak, men isende sur trekk fra nord. Midt i nordavinden måtte jeg ha dratt på alt jeg hadde av klær bare for å unngå å fryse, inkludert fingervanter og pelslue, men der det var le for vinden trengte jeg knapt jakke.

Merkelig nok er det åpenbart mange som ikke tenker noe særlig på hvor mye lune standplasser har å si for opplevd temperatur. De drar på tur uten den ringeste vurdering av vindretningen og landskapsformene, og går dermed glipp av mange gode opplevelser, spesielt i vinterhalvåret.

Som så ofte før ble det imidlertid ikke annet enn noen torskebarn på det brådype stedet, så etter en solid kaffepause inne i et solrikt hjørne, da jeg observerte at vinden som strøk over sjøen hadde begynt å gi seg, spaserte jeg bort til den andre delen av stranda, den hvor de store gruntområdene begynte.

Takket være polariserende solbriller og det vinterklare vannet kunne jeg lett studere strukturen til sjøbunnen. Den besto, som stranden antydet, av lange flater med singel, her og der avbrutt av tangklaser og større steiner. Scenen minnet litt om leopardbunn, som jeg alt for mange år siden hadde lært var ensbetydende med store muligheter for sjøørret, men jeg ventet

meg ingenting spesielt, for som allerede nevnt så hadde jeg aldri fått noe særlig fisk på denne strekningen.

Det hadde vel gått en tjue minutter da jeg trodde sluken, som nylig var blitt kastet ut og var langt ute på grunnene et sted, nok en gang hadde hengt seg opp i en tangklase, og derfor dro til med stanga for å røske den løs fra salaten den tydeligvis hadde festet seg i. Et sekund eller to senere kjente jeg en fullstendig uventet og formidabel respons i den andre enden av snøret. ”Tangklasen” nøkket og dro, og snart kom det et sterkere og sterkere sug som nesten hele den 12-fots stanga mi måtte bøye seg for å svare på.

Jeg skjønte at det var fisk, og neppe torsk, jeg hadde på, men jeg kunne ikke tro at det var ”det” nå igjen. En tredje større sjøørret virket omtrent like usannsynlig som at en UFO plutselig skulle materialisere seg og gå inn for landing for å analysere innholdet i kaffekoppen min. Kunne det være en sei? Eller en lyr?

Det var ingen overflateaktivitet som røpet fiskens identitet – den holdt seg godt nede i vannet selv om det var grunt. Nå fikk jeg den imidlertid stadig nærmere land. Jeg var tross alt utrustet med en lang og kraftig stang, og en nesten ny multiplikatorsnelle. Men det var alltid en mulighet for at kroken kunne løsne. ”La meg i hvert fall få se hva det er,” sa jeg til meg selv, redd for at fangsten ville glippe og forsvinne før jeg fikk gjort en identifikasjon.

Et øyeblikk etter kanet jeg en lang, sølvskimrende fisk med mange prikker og et ganske lite hode opp på tørt land. Det var virkelig ørret, for tredje gang, og den var nøyaktig like stor som den jeg hadde fått ti dager tidligere – én kilo tung og 48 cm lang.

Jeg la den på god avstand fra rekkevidden til bølgene fra danskebåten, og beundret det for meg eksotiske synet av en voksen sjøørret som nettopp er blitt halt ut av vannet, og belyses av gyllen ettermiddagssol. Jeg så ikke bare sølv, men også perlemor, ikke bare grått og svart, men også grønt og blått.

Vel, der lå den. Min tredje ørret på to uker. Noen ”der oppe”, bortenfor den blå himmelen, måtte ha syntes synd på meg og bevilget meg en porsjon av den flaksen jeg så lenge hadde håpet på. Men jeg kunne ikke regne med noe mer ørret nå. Ikke i 2013. Eller?

Mirakelet fullbyrdes

En drøy uke og noen andre typer turer senere bakset jeg meg nok en gang nedover gjennom skogen til den flotte rullesteinsstranda der vårens store sjøørretfiske hadde begynt. Kalenderen sa nå 24. mars. Værtypen var fortsatt den samme, med iskalde netter avløst av kjølige dager med krystallklar himmel og blendende sol. Det blåste fortsatt fra nord også, men denne dagen kom vinden litt mer fra nordvest, og med litt større styrke, enn den hadde gjort de andre gangene jeg hadde vært ute. Resultatet var at det var ubehagelig vindfullt og kaldt på den vesle odden jeg hadde oppholdt meg på da jeg fikk de to første ørretene. Jeg lurte en stund på å droppe fiskingen og ta en fottur isteden, men da jeg la merke til at vannet var blankere der rullesteinsstranda gikk østover og inn mot en bukt, besluttet jeg å gå bort dit og se om det var bedre forhold der.

Antakelsen viste seg å stemme. På grunn av kurven til landet, og den skogkledde åsen bak, var det der inne helt lunt. Ja, det var ikke så mye som et vindpust. Sola stekte, og jeg kunne slenge av meg både lue og jakke.

Til å begynne med tok jeg det helt med ro. Det å sitte en stund og nyte vårsola, uten svære solbriller over fjeset, og med rykende varm kaffe i termoskoppen, var nå blitt et slags ritual, en seremoni jeg måtte gjennomføre hvis jeg ville ha noe håp om hell med aktiviteten som skulle følge.

Jeg var dessuten på et sted jeg aldri hadde fisket før. Denne delen av stranda hadde alltid virket for grunn og kronglete og tangbefengt til at det ville være verdt risikoen for knall og fall og bunnapp. Men kanskje hadde jeg tatt feil. Jeg studerte steinene og vannet og de halvt druknede klasene av gulgrønn blæretang, og hvordan vinden feide forbi og rev opp sjøen utenfor til lange bånd av glitrende blått. Så skred jeg til verket.

De første to timene skjedde det heller lite. Men det gjorde ikke så mye når sola bakte i ansiktet, utstyret fungerte perfekt og hele Ytre Oslofjord syntes å ligge for mine føtter. Jeg hadde all den frihet og stillhet jeg kunne ønske meg. Ingen vegger stengte meg inne, ingen timeplan hindret meg i å være ute akkurat så lenge jeg måtte ønske. Hvis jeg ville, kunne jeg vandre og fiske meg nordover langs mange hundre meter med urørte strender, omgitt av noe av den fineste, mest sceniske naturen Oslofjorden kan tilby. Jeg tjente ingen penger, men det å tilbringe slike dager ute, og være omgitt av slike muligheter, utgjorde en rikdom som for meg overgikk nesten alt annet i verden i verdi.

Som tidligere fikk jeg en rekke mindre torsker. Hvert femte eller tiende minutt satt det en ny torskebaby på kroken. Så det var i hvert fall ingenting i veien med appetitten til den arten. Men for meg var det en æressak aldri å ta med torsk under kiloen hjem. Samtlige ble derfor varsomt hektet av kroken, med hender vætet i sjøvannet, og med tålmodighet guidet tilbake dit de hørte hjemme. Om noen år, når de var blitt slugger på fire–fem kilo eller mer, ville jeg eller andre kunne ha mye mer glede av dem både som

sportsfisker og som mat. Inntil da var det eneste riktige at de fikk fortsette sine liv i sjøen, og fikk rekke å vokse opp og formere seg.

Klokka ti på fem satt det igjen fisk på kroken. Jeg hadde da halt inn så mye torskeyngel at jeg var begynt å bli sløv. Men jeg merket fort at det som nå satt på var noe større og kraftigere. Jeg hadde latt sluken synke litt ekstra ned mot bunnen da jeg var halvferdig med innsveivingen, så dybden indikerte at det kunne være en torsk, bare et mye større eksemplar enn tidligere, eller kanskje en pen sei. Men da jeg begynte å pumpe fisken inn mot land, ble så mye liv i den andre enden at teorien om torsk måtte forkastes som helt usannsynlig.

Hva kunne det være? Snøret skar mistenkelig mye hit og dit, og jeg måtte jobbe hardt for å holde det stramt. Stilt overfor en smekker 12-fots stang og en Abu Ambassadeur 6500 Rocket med finjustert brems, var det imidlertid begrenset hva fisken kunne klare å gjøre for å komme seg løs. Nå tok jeg den nærmere og nærmere land. Var det mulig at det ”umulige” var skjedd igjen?

Fornektelse måtte imidlertid vike for himmelfallen forbauselse da en skinnende og perfekt proporsjonert sjøørret noen øyeblikk etter lå og sprellet vilt mellom fjæresteinene. Ikke var det noe i veien med størrelsen heller – det var helt klart personlig rekord. Forbauselsen gled over i høylytt jubel som trolig kunne høres helt til den andre siden av fjorden. Det ”umulige” hadde faktisk skjedd, for fjerde gang på én måned. I løpet av fire bedagelige turer hadde jeg fått mer ørret enn på de fire foregående årene.

Hva var dette for noe? Man kunne bli overtroisk av mindre. Med denne fjerde begivenheten begynte mitt nyvunne hell å se ut som noe nesten paranormalt. Jeg fikk ikke slike sjøørreter som dette. Det skjedde bare ikke. Etter mange år med til tider intens innsats, og mindre enn én liten sjøørret

per annum, hadde jeg for lengst plassert denne typen saltvannsskapninger i mytologiens fantastiske verden. Men nå hadde jeg plutselig fått fire stykker på fire turer. Uten å gjøre noe spesielt for det. Jeg kunne ikke ha blitt mer forundret om en meteoritt hadde slått ned i skogen bak meg med et brak, og etterlatt et krater med det edleste gull.

Fisken hadde ikke ligget lenge på tørt land før sluken datt ut av munnen på den. Så liten hadde marginen vært mellom triumf og nederlag. Så ble den veid, målt, avfotografert og sløyet. Jeg kom til 1,3 kilo og 54 cm. I halsen lå det en sild på størrelse med en stor sardin, og i magen lå det fire til, to av dem knapt fordøyd i det hele tatt.

Sjøørreten var utvilsomt blant de vakreste av alle fisker, men den var også en glupsk predator. For sine bytter måtte den framstå som et fryktelig uhyre. Hvis de da i det hele tatt rakk å få et glimt av den før de lå i buken på den. Nå var predatoren blitt overlistet av jegeren over alle jegere – mennesket.

Da jeg var ferdig med å dokumentere det inntrufne, og med å hvile ut etter sjokket, fortsatte jeg fisket til det var nesten helt mørkt. Det ble ikke noe mer, men det gjorde ingen verdens ting. Jeg var full av glede og takknemlighet.

Dessuten var solnedgangen og den lange, lyse vårkvelden en opplevelse som alene ville ha gjort turen vel verdt vandringen. Dagen trakk langsomt, langsomt mot vest, og etterlot seg en ferskenrød rand langs den fjerne horisonten, og over meg og i øst et teppe av glødende blått, der en og annen stjerne så vidt var begynt å lyse. Fra øya Bile, som jeg så som en lang, svart silhuett omgitt av glinsende vann som speilet de blå og rødlige fargene i himmelen, kom de oppstemte ropene til nyankomne grågjess, og de underlige ”jo”-lydene til lekende ærfugl. En ensom båt med lysende

lanterne strøk innover mot Bevøysundet og forsvant mellom de høye bergveggene, på vei mot Son.

Luften virket mettet med en lun følelse av håp, forventning og mystikk. Det var vår, og for en vår det var blitt! Dagen hadde vært perfekt, og hele måneden hadde overgått alle forventninger. Etter mange års innsats, etter utallige fantasier og historier, sluker og vak, skumringstimer og våkenetter, var ståpåvilje og tålmodighet endelig blitt belønnet med hell av en type jeg aldri før hadde hatt. Den mest ettertraktede saltvannsfisken av dem alle var omsider blitt min, i en størrelse og et antall jeg kunne være bekjent av.

Den som søker, skal finne, heter det. Jeg hadde sannelig søkt. Nå hadde jeg til slutt funnet.